నా శ్రీమతి

శారదా అశోకవర్ధన్

రోజూ ప్రకారం కాలేజీకి తయారవుతున్న సునీతి, మామయ్య గొంతు విని బయటకొచ్చింది.

"ఏమే కోడలుపిల్లా బాగున్నావా!" పలకరించాడు గోవిందంమామయ్య.

"ఆ.... ఆఁ.... ఇదేనా రావడం!" అంటూ అతని చేతిలోని చక్కెరకేళీలు, అరటిపండ్ల బుట్ట, బందరులడ్డూల పొట్లం అందుకుంటూ అడిగింది సునీతి.

గోవిందం గొంతువిని లోపలినుంచి పరుగెత్తుకొచ్చింది సావిత్రీదేవి.

"ఏమే అక్కాయ్ బాగున్నావా, బావగారు కులాసాయేనా! మధుబాబు బాగున్నాడా?" ప్రశ్నలవర్షం కురిపిస్తున్న గోవిందంకేసి చూసి నవ్వుతూ, "అంతా క్షేమం. మరదలూ, పిల్లలూ అంతా బాగున్నారా!" అతని చేతిలోంచి బ్రీఫుకేసు నందుకుంటూ అడిగింది సావిత్రీదేవి.

"అందరూ బాగానే వున్నారు. కానీ రాజేశ్వరికి ఈ మధ్య కాళ్ళనొప్పులూ, నడుంనొప్పి వచ్చాయి. మందులిప్పిస్తున్నాననుకో."

"ఏం! మరదలికి కోడలు తొందరగా రావాలనుందేమో! అందుకే కీళ్ళనొప్పులూ, కాళ్ళనొప్పులూ అంటోంది" నవ్వింది సావిత్రీదేవి.

ఈ సంభాషణ వాళ్ళకి మామూలే కాబట్టి, ఇవేమీ వినిపించుకోకుండా, కాలేజీకి ప్రయాణమవుతోంది సునీతి.

స్నానంచేసి అప్పుడే లోపలికొస్తున్న రాజారావు బావగారిని ఆప్యాయంగా పలకరించాడు "ఏమే కోడలుపిల్లా! నేను

సాయంత్రం వెళ్ళిపోతున్నాను. ఇవాళ కాలేజీకి సెలవు పెట్టి వుండిపోకూడదూ" అన్నాడు గోవిందం, పుస్తకాలు సదురుకుంటూన్న సునీతిని చూసి.

"ఇవాళ ఇంపార్టెంటు సైన్స్‌క్లాసుంది. సెలవు పెట్టడమే!" అంటూ "వెళ్ళొస్తానమ్మా" అని వెళ్ళిపోయింది సునీతి.

"ఎప్పుడు సెలవు పెట్టమన్నా, ఏదో ఒక సాకు. కొంపమునిగిపోయేంత ముఖ్యమైన పనుంది అంటుంది. ఏం చదువులో ఏమిటో" విసుక్కుంది సావిత్రీదేవి.

"ఇంకెన్నాళ్ళులే అక్కాయ్! ఆ మూడుముళ్ళూ పడేస్తే సరి. రాజేశ్వరికి ఒంట్లో అసలు బాగుండడంలేదు. రేపు వేసవికాలంలో రవికి పెళ్ళి చేసెయ్యాలనుకుంటున్నాం. వాడూ సరేనన్నాడు, బ్యాంకులో ఉద్యోగం దొరికింది కదా. నువ్వు సరేనంటే, రాజేశ్వరినీ పిలిపిస్తాను. మిగతా విషయాలన్నీ మాట్లాడుకుందాం."

"అలాగేరా గోవిందం! తప్పకుండాను. మాకుమాత్రం ఎంతమందున్నారు. ఒక్క కూతురూ ఒక్క కొడుకూను. దీని పెళ్ళి ఘనంగా చెయ్యాలనే మా కోరికానూ."

"అంత తొందరెందుకు బావా! ఇంకొక్క సంవత్సరంపోతే డిగ్రీ అయిపోతుందిగా" అన్నాడు రాజారావుగారు తలదువ్వుకుంటూ

"ఏం పెళ్ళయ్యాక ఆ ఒక్క సంవత్సరం పూర్తిచెయ్యకూడదేంటి!" వెంటనే అందుకుంది సావిత్రీదేవి.

"చెయ్యకపోయినా, నష్టమేముంది! ఉద్యోగం చెయ్యాలా? ఊళ్ళేలాలా? ఏదో భగవంతుడి దయవల్ల, మనకి బాగానే వుంది. తినటానికి, ఉండటానికి లోటు లేదు" అన్నాడు గోవిందం.

"అమ్మాయి కాలేజీనుంచి రానివ్వు బావా! అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకుందాం" అన్నారు రాజారావుగారు, ఆఫీసుకెళ్ళడానికి బయలుదేరుతూ.

"తమ్ముడొచ్చాడు కదా, మీ రివాళ ఆఫీసుకి సెలవుపెట్టకూడదూ! ఆ కూతురికి తగ్గ తండ్రి" దెప్పుతూ అంది సావిత్రీదేవి.

"అందుకే కదా నేను ఫోంచెయ్యకుండా ఆఫీసుకెళుతున్నాను. మధ్యాహ్నం వచ్చేస్తాలే. ఇంతకీ మీ తమ్ముణ్ణి చూసిన హడావుడిలో నేను ఫోంచెయ్యలేదన్న విషయంకూడా మర్చిపోయావన్నమాట. అంతేలే! ఈ ఆడవాళ్ళకి పుట్టింటివాళ్ళని చూసేసరికి, మతిపోతుంది." అందరూ నవ్వుకున్నారు కాస్సేపు. మధ్యాహ్నం వచ్చేస్తానని చెప్పి రాజారావుగారు ఆఫీసుకి వెళ్ళిపోయారు.

* * *

"నాకీ పెళ్ళొద్దు, చదువుకుంటాను" అంది సునీతి.

సావిత్రీదేవికి, దాని పట్టుదలా, అలా మాట్లాడ్డం చూస్తున్నకొద్దీ కోపం

వస్తోంది. "ఈ పెళ్ళొద్దా! అసలు పెళ్ళే వొద్దా!" ఉరుములా వుంది ఆమెకంఠం.

"పోనీలే బావా! పెళ్ళయినా ఆ ఒక్క సంవత్సరం పూర్తి చేసేస్తే, డిగ్రీ చేతి కొస్తుందిగా. నీతీ! నీకేం దిగులు లేదు. హాయిగా చదువుకుందువు గానీ, పెళ్ళి చేసుకుందువుగాని" అన్నారు రాజారావు గారు. ఆ క్షణంలో సునీతికి తల్లిమీద చచ్చేంత కోపమూ తండ్రంటే ఎంతో గౌరవమూ, ఆప్యాయతా అనిపించింది. మాట్లాడకుండా అక్కడినుంచి లేచి వెళ్ళిపోయింది.

మౌనం అంగీకారమే కదూ! వెంటనే పురోహితుణ్ణి పిలిపించడం, రాజేశ్వరికి కబురుపెట్టడం, ముహూర్తాలు పెట్టేసుకోవడం, కట్నకానుకలు మాట్లాడుకోవడం అన్నీ ఒకదానివెంట ఒకటి జరిగిపోయాయి.

చూస్తుండగా, రెండునెలలూ రెండు రోజుల్లా గడిచిపోయాయి. సావిత్రీదేవి కసలు టైము తెలీడంలేదు. ప్రతీరోజూ, పట్టుచీరల దుకాణాలచుట్టూ తిరగడం, వెండీ బంగారాలకొట్లు తిరగడం, ప్రతీవారితోటీ పెళ్ళివిషయాల గురించి మాట్లాడటం, ఏర్పాట్లు చెయ్యడంతోటే గడిచిపోయింది

సునీతి కసలు ఈ గొడవంతా ఇష్టం లేదు. కానీ తన మాట వినేదెవరు! నోరు మూసుకుని కూర్చుంది. ఎందుకో తనకి ఏమాత్రం ఉత్సాహం కలగడంలేదు. కానీ, తల్లికి భయపడి నోరుమూసుకు కూర్చుండి.

ఆ శుభముహూర్తం రానే వచ్చింది. తళతళ మెరిసే పట్టుచీరలూ, జిగేలుమని పించే ఒంటెడు నగలూ, ఎన్నున్నా ఏదో కొరత సునీతిని వేధిస్తోంది. హాయిగా నవ్వలేక పోతోంది సునీతి. రవిని చూస్తుంటే, తమ్ముడు మధులా అనిపిస్తున్నాడు!

అయిన సంబంధమే అయినా, అన్ని లాంఛనాలతోటీ వివాహం జరిపించారు సావిత్రీదేవీ రాజారావులు! ఇంకా ఒక్క సంవత్సరం చదువూ పూర్తికావాలని సునీతి పట్టుపట్టింది కాబట్టి, చదువయ్యే వరకూ శోభనం చెయ్యొద్దనుకున్నారు. సునీతి నాలుగైదుసార్లు విజయవాడ అత్తారింటికి వెళ్ళొచ్చింది. పండగలకీ పబ్బాలకీ రవికూడా హైదరాబాద్ వొచ్చి వెళ్లాడు రెండుమూడుసార్లు పెళ్ళయ్యాక సునీతిలో పెద్ద ఉత్సాహం కనిపించక పోవడం, అందరికీ ఏవో కొరతగా వుండి అర్థంకాకపోయినా, ఏదో చిన్నపిల్లలే అని సర్దుకుని ఊరుకున్నారు.

సునీతి ఫైనలియర్‌లో కాలుపెట్టింది. రాజేశ్వరమ్మ కోడలిచదువు ఎప్పుడు పూర్తవుతుందా అని రోజులు లెక్కపెడుతోంది. సావిత్రమ్మకి, వీలైనంత త్వరలో మనవణ్నెత్తుకోవాలని వుంది. సునీతి మాత్రం తన చదువూ, కాలేజీ గొడవతప్ప ఏమీ పట్టించుకోవడంలేదు.

సంక్రాంతి సెలవుల్లో కోడల్ని పంపించమని రాసింది రాజేశ్వరమ్మ. కానీ కాలేజీనుంచి 'ఖజురాహో'కి ఎక్స్‌కర్షన్ ఏర్పాట్లు చెయ్యడంవల్ల సునీత ఖజురాహో వెళతానని పట్టుబట్టింది. స్నేహితులంతా కలిసి, సరదాగా వెళుతున్నారు, వెళ్ళనివ్వమన్నారు రాజారావుగారు.

సునీత ఎంతో ఉత్సాహంతో ప్రయాణమైంది. కావలసినవన్నీ తినుబండారాలూ, చేతినిండా డబ్బూ తీసుకుని స్నేహితులంతా ప్రయాణమయ్యారు. ఇన్నేళ్లుగా కలిసి చదువుకున్న వాళ్ళంతా, ఈ సంవత్సరం కాగానే ఒక్కొక్కరూ తలో మూలా విడిపోతారన్న భావం వాళ్ళలో జీర్ణించుకుపోయి, ఫైనలియర్‌లో అందరూ ఎంతో కలిసిమెలిసి ఉంటారు.

* * *

యావత్ ప్రపంచం తిరిగొచ్చినా, మన భారతదేశంలోని సాంప్రదాయ సిద్ధమైన కొన్ని కళలూ సంస్కృతీ మరెక్కడా కనిపించవనిపిస్తుంది. ముఖ్యంగా లలితకళలకు పట్టుకొమ్మవంటి దేవాలయ శిల్పసంపద. ఆ గాథలూ, సొంపుసొంపుల నృత్య భంగిమలూ, కళ్ళకు కట్టినట్టు చెక్కిన ఆ శిల్ప సౌందర్యం వర్ణనాతీతం. మైమరచి చూస్తున్నారు అందరూ. తన్మయత్వంలో మునిగి బాహ్య ప్రపంచాన్నే మరచిపోయింది సునీత. అలాగే నిలుచుండిపోయింది.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ. మీదేవూరు?" ఆ అపరిచిత కంఠం విని ఉలిక్కిపడింది సునీత. కలవరపాటుతో చుట్టూ కలయజూసింది. తన స్నేహితులు కాలేజీవాళ్ళు అప్పుడే అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయి, పదిగజాల దూరంలో కనిపిస్తున్నారు.

సునీత గబగబా వెళ్ళబోయి, చీరకుచ్చెళ్ళు అడ్డుపడి తూలిపోయింది. వెంటనే అతను పడిపోకుండా ఆమెని పట్టుకున్నాడు. ఆ స్పర్శలో ఏదో కమ్మదనం, ఏదో హాయి ఒక్క క్షణం అలాగే వుండిపోయి, అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. అతని మొహంలోని ఆకర్షణ, అతని చూపుల్లో కావ్యాని కందని కమనీయ భావాలూ, దృష్టి మరల్చుకోలేకపోయింది సునీత. అతను చిరునవ్వు నవ్వాడు. తనూ నవ్వింది. వెంటనే తేరుకుని, "సారీ" అంది ఎలాగో గొంతు పెగల్చుకుని.

"ఫరవాలేదు, పూర్తిగా పడలేదు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీరు పట్టుకున్నారు కాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే పడేదాన్నే" అంటూ కంగారుగా వెళ్ళబోయింది.

"మేడమ్. ఇంతకీ నా ప్రశ్నకి మీరు సమాధానం చెప్పలేదు" అన్నాడతను అదే చిరునవ్వుతో.

"ఏ ప్రశ్న?" ముందుకు నడుస్తూ అడిగింది.

"మీదేవూరు?"

"నాదా. హైదరాబాదు."

"మీ పేరు?"

'మీ కెందుకు?' అని అనాలనివున్నా అనలేకపోయింది.

"సునీతి."

"చక్కటి పేరు!"

అతనలా అంటూవుంటే, తనకెందుకులే అనిపించినా అడగాలనిపించింది? అడిగేసింది.

"మీదే వూరు?" అని.

"కాకినాడ!"

"మీ పేరు?"

"డాక్టర్ ప్రహ్లాద్" అంటూ జేబులోంచి విజిటింగ్‌కార్డ్ తీసిచ్చాడు.

అప్రయత్నంగానే అందుకుంది.

"అఁ.... ఎక్కడ దిగారు?" వెళ్ళిపోతూవున్న సునీతికేసి చూసి దిగ్గరగా అడిగాడు.

"గెస్టుహావుసులో"... గబగబా వెళ్ళిపోయింది సునీతి.

ఇదంతా దూరంనుంచి చూస్తున్న స్నేహితులు చెవులు కొరుక్కున్నారు.

"ఎవరతను?" కొంటెగా అడిగింది ఒక ఫ్రెండు.

"దూరంనుంచి సినిమా షూటింగులా అనిపించింది" అంది ఇంకో ఫ్రెండు.

సునీతి చిన్నబుచ్చుకున్నా వాళ్ళ మాటలకి, అతని రూపం మదిలో మెదిలి, అతని స్పర్శ గుర్తుకొచ్చి, వారి మాటలని పెడచెవిని పెట్టింది. ఆ మర్నాడు అతడు 'గెస్టుహావుస్'కి వచ్చాడు. అతణ్ణి చూడగానే, సునీతిని వొదిలిపెట్టి, స్నేహితురాళ్ళంతా దూరంగా వెళ్ళిపోయారు.

"ఇక్కడికి కెందుకొచ్చారు?" అని అడగాలనుకుంది సునీతి. "వచ్చారా?" అంది.

"రాకుండా ఎలా వుంటాను?"

"ఆతని మాటలు సంగీతంలా అని పించాయి."

"ఎందుకని?"

"నాకు మీ బొమ్మ గియ్యాలని వుంది."

సునీతి కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి. మీరు బొమ్మలు కూడా గీస్తారా?"

"ఓ...గియ్యాలని బుద్ధిపుట్టినప్పుడు." నవ్వితే అతని బుగ్గలు సొట్టలు పడు తున్నాయ్.

"ఒకే మనిషిలో, ఒక సైంటిస్టూ, ఒక కళాకారుడూ వున్నాడన్నమాట."

"మొదటిది నా వృత్తి, రెండోది ప్రవృత్తి."

"కవిత్వంలోకూడా ప్రవేశమున్న ట్టుందే" కొంటెగా నవ్వుతూ అంది సునీతి.

"ఊఁ...కదిలించే బొమ్మలు కనిపించి నప్పుడు."

ఇలా చిలిపిగా ఇరువురూ ఎంతసేపు మాట్లాడుకున్నారో, అందరూ భోజనానికి బయలుదేరేవరకూ తెలీలేదు సునీతికి.

"నే వెళ్లాలి" అంది అతని పర్మిషన్ కోసం ఎదురుచూస్తూన్నట్టు సునీతి.

"మనం వేరే హోటల్‌కి వెళ్ళి భోం చేద్దామా?" అడిగాడు ప్రహ్లాద్.

"అమ్మబాబోయ్" కేక పెట్టినట్టుగా అంది సునీతి.

"ఏం?"

"   "

"రా! సునీతి ఫరవాలేదు "

"మరోసారి."

"ఎప్పుడూ?"

"రేపే మేం వెళ్ళిపోతున్నాం."

"మరి?"

"మీరు హైద్రాబాదుకి వచ్చినప్పుడు."

"అయితే మీకో నే వచ్చేస్తాను."

"ఊఁ..." నవ్వింది సునీతి.

సునీతి ఫ్రెండ్సందరూ భోజనానికి వెళ్ళిపోయారు, ఆమె నొదిలేసి. "వాళ్ళం దరూ నన్నొదిలేసి వెళ్ళిపోయారు" అంది భయంగా సునీతి.

"పోతే ఏం? నే వున్నాగా?" నవ్వుతూ అన్నాడు ప్రహ్లాద్. అతనంత చనువుగా, నిబ్బరంగా మాట్లాడుతూవుంటే, ఆశ్చ ర్యం, ఆనందం, ఏదో తెలియని అను బంధం ఆమెని అతనికి దగ్గరకి చేస్తోంది. సిగ్గుతో తల వాలిపోయింది. అప్రయ త్నంగా ఆమె చూపులు గుండెలమీద వేలాడుతూన్న మంగళసూత్రాల పైన పడ్డాయి. అంతే! ఏదో భయం, ఏదో ఆందోళన కలవరపెడుతూవుంటే పిచ్చి దానిలా లోపలికి పరుగెత్తి వెళ్ళిపోయింది.

"సునీతి....సునీతి" అని అతని పిలు పులు చెవులకి వినబడుతూనే వున్నాయ్.

అన్నం తినాలనిపించలేదు. తన గదికి వెళ్ళి పడుకుంది.

భోంచేసి వొచ్చిన స్నేహితులూ లెక్చరర్లూ సునీతిని భోజనానికెందుకు

రాలేదని అడిగారు. తల నొప్పిగా వుందని చెప్పి మాట్లాడక పడుకుంది.

ఆ సాయంత్రం అందరూ సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టుకున్నారు. సునీతి రానంటే ఎవ్వరూ బలవంతం చెయ్యలేదు. అందుకు సునీతి మరింత బాధపడింది. తననొదిలేసి, అందరూ వెళ్ళిపోయేసరికి భోరుమని ఏడవాలనిపించింది. గుండె పగిలి పొంగుకొస్తున్న కన్నీటిని ఆపలేక పోతోంది. ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయిన సునీతి మంచంమీద వాలిపోయి ఆలోచనలతో మునిగిపోయింది.

రవీ, ప్రహ్లాద్ మార్చి మార్చి కనబడుతున్నారు. ఒకరి తరువాత ఒకరు ఇద్దరూ తనని కాళ్ళకేసి లాగుతూన్నట్టనిపించింది. ఎందుకనో రవి అంటే అభిమానంతప్ప ప్రేమ కలగడంలేదు. అది తప్పే కావచ్చు! కానీ ఏం చేస్తుంది తను? ఎంత కాదన్నా ప్రహ్లాద్‌తో కలుసుకున్న మధురక్షణాలని మరచిపోలేకపోతోంది. రవీ, తనూ చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న ఆటలూ, చెప్పుకున్న కబుర్లూ తమాషాగా, హాయిగా అనిపిస్తాయి కానీ, ఆ కబుర్లలో పులకరింత లేదు. వలపులేదు. అందుకనే రవితో పెళ్ళంటే తనకేమీ అనిపించలేదు. కానీ ఇప్పుడెలా? ఈ బలవంతపు పెళ్ళిచేసుకుని, ఇష్టంలేని కాపురం చెయ్యాలి! 'మనసులేని మనువు కన్నా మరణం మేలు'. ఆలోచనలతో తల బద్దలవుతూ వుంటే 'అమ్మా మీ కోసం ఎవరో వచ్చారు' అంటా ఆయా వొచ్చి చెప్పింది. చెరిగిన బొట్టు సరిచేసుకుని, చెదిరిన జుట్టు సవరించుకుని బయటి కొచ్చింది సునీతి. నవ్వుతూ ప్రహ్లాద్ కనిపించాడు. పాలసముద్రంలో అమృతం దొరికినంత ఆనందం! వెయ్యి ఏనుగుల బలం ఒక్కసారొచ్చింది. క్షణంలో అతని చేతుల్లో వాలిపోవాలనిపించింది. కానీ నిలదొక్కుకుని "వచ్చారా!" అంది.

"రాకుండా వుండగలనా!" అదే నవ్వు, అవే చిలిపిచూపులు.

ఇద్దరూ అక్కడ మెట్లమీద కూర్చున్నారు. ఇరువురి మధ్యా ఏదో మౌనం! ఇరువురి హృదయాల్లో ఏదో కల్లోలం! అలా కొంతసేపు గడిచింది.

"మీకు తెలుసా! నేను వివాహితని."

"తెలుసు."

ఎలా?"

"నీ గుండెలమీద ఊగులాడుతూన్న ఆ మంగళసూత్రాలే చెబుతున్నాయి."

"మరి!"

"అయినా, నీ మనసు నాదనిపిస్తోంది."

"అయితే ఏం లాభం!" అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగింది.

"సునీతీ! నేనొక డాక్టర్ని. ఎందరో ఆడవాళ్ళు నా జీవితంలో తటస్థపడ్డారు. అమ్మ పెళ్ళిచేసుకోమని పోరుపెట్టింది. నాన్నగారు మందలించారు అన్నీ కాదన్నాను. నేను మెచ్చినపిల్ల దొరికితే తప్ప

కుండా చేసుకుంటానన్నాను. ఆ రోజు మవ్వు ఆ శిల్పాల మధ్య, అపురూప శిల్ప సుందరిలా అగుపించావు. అయస్కాంతంలా నీ పైపుకు ఆకర్షితుడనయ్యాను! అనాడే తెలుసు నాకు! నాకూ మీకూ మధ్య ఇంత పెద్ద అఘాతముందని! కానీ, నిన్ను మరచిపోవడం నావల్ల కాలేదు. నీ పరిస్థితి అలాగే వుందని ఒక ప్రేమికుడిగా కాక, ఒక వైద్యుడిగా గ్రహించావు. అందుకే మళ్ళీ మళ్ళీ నీ దగ్గరికొచ్చాను. సునీతి! మీ కాపురాన్ని పాడుచెయ్యాలని కాదు. కానీ, నా కెందుకో అనిపించింది, మీకా వివాహం ఇష్టం అయివుండదని!"

సునీతి చెంపలమీదుగా కన్నీళ్ళు దార కట్టాయి. జరిగినదంతా అతనితో చెప్పింది! తన సమస్యకి పరిష్కారం కోరింది.

"సునీతీ! మన ప్రేమని సమాజం హర్షించదు. మన కలయిక పెద్దలు ఒప్పుకోరు. నువ్వు రాజీపడి అతనితో సంసారం చెయ్యడమే మేలు."

"మానవత్వమున్న మనిషి మానసిక శాస్త్రాన్ని చదివిన వైద్యుడిగా మీరూ ఆ మాటే ఎలా అనగలుగుతున్నారు! బలవంతపు పెళ్ళి చెయ్యడం, మెడకి ఉరి తాడు బిగించడమవదా!" వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"అయితే నీకు ధైర్యముంటే పెద్దల నెదిరించు! ఉన్నది ఉన్నట్టు చెప్పెయ్." సునీతి తల నిమురుతూ లాలిస్తూ అన్నాడు ప్రహ్లాద్.

"కానీ,........"

"ఏమిటి! ఇన్నాళ్ళు అతనితో కాపురంచేసి, ఎలా తెగతెంపులు చేసుకోవాలనే నీ బాధ!"

"అసలు నేను కాపురానికే వెళ్ళలేదు."

ప్రహ్లాద్ అమెని గుండెలకి హత్తుకున్నాడు. జేబురుమాలు తీసి, కళ్ళు తుడిచాడు ఓదార్పుతో.

గుండె గుండె కలిసి, ఎన్నో గుసగుసలు చెప్పుకున్నాయి! ఇరువురిలోనూ ఏదో స్తబ్దతలాంటి ప్రశాంతత ఏర్పడింది. పక్కపక్కగా కూర్చుని ఎన్నో విషయాలు చర్చించుకున్నారు. కాలం క్షణాలమీద దొర్లిపోయింది.

"వెళ్లొస్తా" నన్నాడు ప్రహ్లాద్.

"సరే" నంది సునీతి.

కనుమరుగయ్యేవరకు చెయ్యూపుతూ ఒకరికి ఒకరు వీడ్కోలు చెప్పుకున్నారు.

తేలికపడ్డ హృదయంతో వచ్చి మంచమీద వాలిపోయింది. సినిమానుంచి స్నేహితులంతా తిరిగొచ్చాక, అందరితో పాటు తానూ కాస్త ఎంగిలిపడింది.

* * *

సునీతి మాటలు విని నోట మాటరాక మూగవాడిలా కూర్చున్నారు రాజారావుగారు. నెత్తీనోరూ కొట్టుకుంది సావిత్రీదేవి.

"ఈ ఇంటిపేరు పాడుచేస్తున్నావు" అన్నాడు తమ్ముడు మధుబాబు, అవహేళించుకుంటూ.

సునీత చలించలేదు. దృఢ నిశ్చయంతో మనోనిబ్బరంతో, అసలు తొణకలేదు.

ఆ రోజు ఇంట్లో అందరూ ఉపవాసమే. పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టలేదు, ఎవరూ. ఆ సాయంత్రానికి ఉన్నట్టుండి రాజారావుగారు, 'గుండెనొప్పి' అన్నారు. మధూ డాక్టర్ని పిలుచుకురావడం, రాజారావుగారిని ఆస్పత్రిలో చేర్పించడం అంతా జరిగిపోయింది. దాంతో మధూ, సావిత్రిదేవీ సునీతతో మాట్లాడ్డం కూడా మానేశారు. తండ్రి పరిస్థితి ఆందోళనకరంగా వుందని తెలిసి, వెయ్యిదేవుళ్ళకి మొక్కుతుంది సునీత, ఆయనని కాపాడమని. దాదాపు పదిహేనురోజులు పట్టింది, రాజారావుగారు ఇల్లుముఖం పట్టడానికి. ఈలోగా ఈ వార్త తెలిసి గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మ, రవీ, అంతా వచ్చారు, రాజారావుగారిని చూడ్డానికి.

సావిత్రిదేవి ద్వారా విషయాలన్నీ తెలుసుకున్న గోవిందం చిందులు తొక్కాడు. తమ ఇంటి పరువుమర్యాద అంతా గంగలో కలిసిపోయిందని కుమిలిపోయింది రాజేశ్వరమ్మ.

"పదిమందిలో ఒకసారి తాళికట్టించుకుని ఏ సంబంధమూ లేనట్టు ఆ తాళి తెంచుకుని మరొకడిచేత పుస్తె కట్టించుకోవడానికి ఏనాడయితే నా కూతురు సిద్ధపడిందో, అప్పుడే అది నాకు కూతురు కాదనుకున్నాను." తల బాదుకున్నారు రాజారావుగారు.

అందరి చూపులూ సునీతపైన బడ్డాయి. బోనులో నిలబడ్డ దోషిని చూస్తున్నట్టు చూస్తున్నారు అందరూ.

సునీతలో ఆత్మాభిమానం బుసలు కొట్టింది. వాళ్ళందరి మాటలూ వింటూ వుంటే, వాళ్ళమీద అసహ్యం పుట్టింది.

"ఒకడిని పెళ్ళిచేసుకుని, ఇంకొకడితో సంసారం చెయ్యాలనుకోవడం వ్యభిచారంతో సమానం" కసిగా అన్నాడు రవి.

"రవీ!" కోపంగా అరిచింది సునీత.

"చెయ్యగా లేనిది చెప్తే తప్పా! పౌరుషం, రోషం బాగానే వుందే!"

ఆ మాటలలోని ఏహ్యభావాన్ని, హేళనని భరించలేకపోయింది సునీత.

"షటప్! నా ఇష్టం. తాళి కట్టాను కదా అని నీ ఇష్టం వొచ్చినట్టల్లా మాట్లాడే హక్కు నీకు లేదు." ప్రతిమాటా వొక్కి పలుకుతూ అంది సునీత.

"మాట్లాడే హక్కే కాదు, తాళికట్టిన భర్తగా నాలుగు తగిలించే హక్కుకూడా వాడికుంది" కొడుకుని సమర్థించింది రాజేశ్వరమ్మ.

"చేసింది చాలక హక్కుల గురించి మాట్లాడుతోంది, పెద్ద లాయరులాగా" అన్నారు గోవిందంగారు.

"అవును. నేను లాయర్నే అవుతాను. మీకు బుద్ధిచెప్పడానికయినా 'లా' చదువుతాను," ఉక్రోషంతో అంది సునీత

"ఏం చదువుతే ఏం? మనిషికి నీతి, నీతి వుండాలి" పళ్ళు పటపటా కొరికాడు గోవిందం.

"నీతిమాలిన పని నేనేం చెయ్యలేదు, మావయ్యా."

"ఇంకా ఏం చెయ్యాలే? పదిమంది లోనూ తలెత్తుకోలేకుండా చేశావు." తల బాదుకున్నారు రాజారావుగారు.

"పెళ్ళిచేసుకున్న భర్త బతికుండగానే వేరొకడితో కాపురం పెట్టడానికి సిద్ధమయ్యావు. పరువుగా బతికేవాళ్ళకి ఇంతకన్నా అవమానం ఇంకోటి లేదు" సునీతకేసి కొరకొరా చూస్తూ అంది సావిత్రీదేవి.

"అసలు నా కిష్టంలేని పెళ్ళి చెయ్యడం మీ తప్పు కాదా? ఎంత ప్రయత్నించినా రవిని నేను ప్రేమించలేక పోతున్నాను. ప్రహ్లాద్ నేను చిత్రంగా కలుసుకున్నాం. కానీ, మిమ్మల్ని బాధపెట్టి, నేను అతణ్ని పెళ్ళి చేసుకోను? కానీ, ఒకటి మాత్రం నిజం, రవితో మాత్రం సంసారం చెయ్యను" ఎవరి సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా, గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి లోపలికి వెళ్ళిపోయి, తన మంచంమీద పడుకుని, వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది సునీత.

గోవిందం, రాజేశ్వరమ్మ, నానా మాటలూ అన్నారు, 'గుణంలేని పిల్ల' అని, 'చెడిపోయిన పిల్ల' అని!

సావిత్రిదేవి, రాజారావులు ఎంత వారించినా వినక, ఇక ఆ ఇంటితో ఆ రోజుతో సంబంధం తెగిపోయిందంటూ, గోవిందం రాజేశ్వరమ్మా రవీ వెళ్ళిపోయారు

'విడాకులకు దరఖాస్తు పెట్టవద్దని, కావాలంటే రవికి మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకోమని' బతిమాలారు రాజారావుగారు గోవిందాన్ని.

* * *

కాలం గడుస్తోంది. ఫస్టుక్లాసులో ప్యాసయిన సునీత 'లా' కాలేజీలో చేరింది. రవి మాత్రం ఒక మంచి శుభ ముహూర్తాన, తల్లికి తండ్రికి నచ్చిన పిల్లని చేసుకుని ఓ ఇంటివాడయ్యాడు. బి.కాం. పూర్తిచేసిన మధూ ఇక చదవనని, బ్యాంకులో చేరాడు. రాజారావుగారు మాత్రం మంచం దిగడంలేదు. సావిత్రీదేవికి బ్లడ్‌ప్రెషరు, గుండెదడ పట్టుకున్నాయి.

సునీత, ప్రహ్లాద్ కేవలం మంచి స్నేహితులుగా మిగిలిపోయారు. డా॥ ప్రహ్లాద్ కాకినాడలోనే ప్రాక్టీస్ పెట్టాడు. ఉత్తరాలతో తప్ప, సునీతకి, ప్రహ్లాద్‌కి కలుసుకునే అవకాశాలే లేకపోయినా, అపనిందలూ, అభాండాలూ, రోజుకొకటి పుడుతూనే వున్నయ్ అయినా సునీత జీవిస్తూనే వుంది, చావాలనుకోలేదు.

కాలం ఎవరికోసమూ ఆగదు. ఆస్తిపాస్తులున్నాయ్. ఒక్కడే కొడుకు. మధుబాబుకు సంబంధాలొస్తూనే వున్నాయ్.

సావిత్రీదేవిని ఒంటరితనం బాధిస్తోంది. సునీతతో మనసువిప్పి మాట్లాడలేక పోతుంది. ఉన్న ఒక్క తోడబుట్టువూ, సునీత వివాహం ద్వారా, దూరమయ్యాడు. భర్త అనారోగ్యం ఆమెని పీడిస్తోంది. కనీసం కోడలైనా వొస్తే ఇంట్లో కొత్తదనం, కొత్త ఆశలూ చిగురిస్తాయనుకుంది. మంచి సంబంధం చూసి ఖాయంచేసింది, ఇప్పుడు ఒక్క సునీత తప్ప ఆ ఇంట్లో ఎవ్వరూ ఒంటరివారు కారు.

మధుబాబు భార్య జయకి సునీతమీద గౌరవం లేదు. ఏవో సూటీపోటీ మాటలంటూనే వుంటుంది, అవకాశం వొచ్చినప్పుడల్లా.

వంశోద్ధారకుడు కలిగాడని మురిసిపోయారు రాజా రఘురామ్, సావిత్రీదేవి. సునీత ఆ సంవత్సరమే 'లా' పట్టా నందుకుందన్న విషయం ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. ఆ సంతోషం ఒక్క ఆమెకే పరిమితమై పోయింది. ప్రహ్లాద్ మాత్రం నాలుగుపేజీల ఉత్తరం రాశాడు. ఉత్తరంతో పాటు, ఒక రష్యన్ 'ఫర్మ్'లో 'లా' ఆఫీసరుకోసం చేసిన ప్రకటన కూడా పంపించాడు. వేరే ఊళ్లో అంటే ఇంట్లో వాళ్ళు అనుమానపడతారేమో కానీ. ఉన్న

ఉళ్లోనే కొబట్టి ఎవ్వరూ అభ్యంతరం చెప్పలేదు. సునీతికి ఆ ఉద్యోగం అవ లీలగా ఒచ్చింది.

రవికి ఒక కొడుకు ఒక కూతురూ. మధూకీ ఒక కొడుకూ ఒక కూతురూ. కాలం వేగంగానే గడిచిపోతోంది. సునీతి సంపాదనలో, ఏ పండగొచ్చినా అందరికీ బట్టలు కొంటుంది. మేనకోడలు 'వర్ష'కి గొలుసు మురుగులూ చేయించింది. ఇప్పుడు సునీతి పైన ప్రత్యేకంగా ప్రేమ చూపించకపోయినా, కసీసం అవ హ్యించుకోవడంలేదు. సునీతి జీవితంలో సంతోషకరమైన రోజు, ప్రహ్లాద్ దగ్గరి నుంచి ఉత్తరం వచ్చినరోజు.

కాలప్రవాహంలో మరో మూడు వసంతాలు గడిచాయి. రాజారావుగారూ, సావిత్రీదేవి ఇంచుమించు ఒకరి తరువాత ఒకరు, సంవత్సరం తిరక్కుండానే కళ్లు మూశారు. వెంతో గోవిందం, రాజేశ్వ రమ్మ ఒచ్చి మధుని పలకరించి వెళ్లారు. సునీతి మాత్రం శత్రువుగానే మిగిలి పోయింది తల్లి తండ్రీ పోవడం, మరదలు జయ రుసరుసలూ, సునీతికి ఆ ఇంట్లో వుండడం కష్టంగానే వుంది.

భగవంతుడు చిమ్మని చీకట్లో మిణు గురు పురుగుని ప్రవేశపెట్టి, వెలుతు రుందనే భ్రమతో చిరుఆశలు కల్పిస్తాడు. లేకపోతే మనిషి నిరాశతో కుమిలి పోతాడేమో.

సునీతికి కంపెనీద్వారా డిప్యూటేషన్ మీద రెండేళ్ళకోసం రష్యాకి వెళ్ళే అవ కాశం వొచ్చింది సునీతి ప్రయాణ మయింది. ప్రహ్లాద్ హైదరాబాదొచ్చాడు సునీతిని సాగనంపడానికి. సునీతి ప్రహ్లాద్‌ని, ఎవరినైనా మంచి అమ్మాయిని చూసి పెళ్ళిచేసుకోమని ఎంతో నచ్చ చెప్పింది. అతను 'నపేమిరా' కాదన్నాడు. 'మనువాడనంత మాత్రాన, మనసులు కలిసిన మనం భార్యాభర్తలం కాదం టావా?' ప్రశ్నించాడు ప్రహ్లాద్.

"కాదు ప్రదా.... కాదు.... నేను నీ దాన్నయి, నీ కేమీ చెయ్యలేనప్పుడు, నా సాంగత్యం నీకు ఎండమావిలాంటిది కాదూ? నీళ్ళలా అగుపించినా దప్పిక తీర్చదుగా."

"నీతీ! నీ మనస్సులోని చల్లదనం నా దప్పిక తీరుస్తుంది. నీ మాటలలోని కమ్మదనం, నాకు కొండంత బలా న్నిస్తుంది.

"నీ ఉత్తరాలు నాకు తోడుగా నీవులేని కొరత తీరుస్తాయి. సునీతీ! వారానికో ఉత్తరం రాస్తావుకదూ!" అతని గొంతు లోని జీర, సునీతిని కదిలించి వేసింది.

"ప్రదా! ఇది ఎన్ని జన్మలబంధమో, ఈ జన్మలోనూ పరిస్థితులకు దూరమైన మనని, దగ్గరకి చేర్చింది. కానీ, సమాంతర రేఖల్లా, మనంమాత్రం వేరువేరుగా మిగిలిపోయాం" కన్నీళ్లు తుడుచుకుంటూ అంది సునీతి.

"సునీతీ! నీ కభ్యంతరం లేకపోతే మనం ఇప్పుడు పెళ్ళిచేసుకోవొచ్చుగా! అభ్యంతరం చెప్పిన అమ్మా నాన్నా పోయారు. రవీ, మధూ పిల్లల తండ్రు లయ్యారు. మన కెందుకీ శిక్ష!"

"ప్రదా! ఇంకా గోవిందం మామయ్యా, అత్తయ్యా వున్నారుగా! పైగా, మాట తప్పినదాన్నవుతానేమో" ఆలోచనగా అంది సునీతి.

ప్రహ్లాద్ పకపకా నవ్వాడు. "ఏ మాట ఎవరికి జ్ఞాపకముంది నీతీ! నీ మాటే జ్ఞాపకం వుంచుకున్నారు. ఈనాడు, నీ సంపాదనంతా వాళ్ళు తినిపోతున్నారు అందుకే కిక్కురుమనడంలేదు. అదీ లేకపోతే, ఏనాడో నీ అర్థానికి గిన్నాది లేసేవారు" అన్నాడు.

"ఛ! మీరు మరీ అన్యాయం! అదేం కాదులెండి." చిరుకోపం ప్రదర్శించింది సునీతి.

"సునీతీ! నువ్వు రష్యా వెళ్ళడం, మానుకోకూడదూ!" అన్నాడు సీరియస్‌గా ప్రహ్లాద్.

"ఏమి! ఎందుకనీ!" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది సునీతి.

"నీతీ! నాకేదో భయంగా వుంది, నువ్వెళతానంటూంటే!"

సునీతి పకపకా నవ్వింది. "నేనేం చిన్నపిల్లనా ప్రదా!" అంటూ మరి కాస్సేపటిలో ఆమె మొహంలోని నవ్వు మాయమయింది ప్రహ్లాదకేసి చూసింది

"ప్రదా! నువ్వు నన్ను మర్చిపోయి పెళ్ళిచేసుకోకూడదూ! ఎందుకు నీ జీవితాన్ని పాడుచేసుకుంటావు!"

ప్రహ్లాద్ తలెత్తి సునీతి కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూశాడు.

"నీతీ! నువ్వీమాట ఎలా అనగలిగావు! మనసా వాచా నువ్వు తప్ప, నాకే స్త్రీ రూపం గుర్తుండదు. మనకి పెళ్ళి జరగకపోయినా, ఒకరి శ్రేయస్సును కోరి ఇంకొకరం బ్రతుకుతున్నాం ఈ జీవితానికి పెళ్ళంటూ జరిగితే, అదొక్క నీతోనే! కలలో కూడా మరో స్త్రీని నా భార్యగా ఊహించుకోలేను." నీతిచేతిని, తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ అన్నాడు.

నీతికళ్ళు నీటికుండలయ్యాయి. ఆవేదనకో, ప్రదమీది అభిమానంతో గుండె బరువెక్కింది: ప్రదలాంటి వ్యక్తిని భర్తగా పొందేభాగ్యానికి నోచుకోకపోయినా, కనీసం, అతనితో కలిసిన స్నేహబంధానికి, మనసులోనే భగవంతుడికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంది. మరో జన్మంటూ వుంటే, తప్పకుండా ప్రదకి భార్యలా పుట్టాలని కోరుకుంది.

ఇరువురి గుండెల్లోనూ ఏదో అవ్యక్తమయిన బాధ! ఇరువురి మనస్సుల్లోనూ ఏదో వ్యథ, ఇరువురి కళ్ళలోనూ ఏవేవో కోరికలు!

ఏవీ నెరవేరక, మూగగా ఒకరినొకరు చూసుకుంటూ కాలం గడుపుతున్నారు ఇద్దరూ

సునీతని ఫ్లైట్ ఎక్కించి, కాకినాడ వెళ్ళిపోయాడు ప్రహ్లాద్। ఆ రోజల్లా, వారిద్దరి గురించి, కధలు కధలుగా చెప్పుకుని నవ్వుకున్నారు జయా, మధూ, గోవిందం, అందరూనూ।

* * *

కాలం గమనంలో రెండు వసంతాలూ, ఇట్టే గడిచిపోయాయి. క్షేమంగా తిరిగొచ్చింది సునీత।

సునీత వచ్చేసరికి తమ్ముడు మధూ ఊర్లో లేడు. తీరిక కలగలేదనీ, జయ కూడా ఎర్‌పోర్ట్‌కి వెళ్ళలేదు.

గాయపడ్డ మనస్సుతో, తనవాళ్ళెవరూ రాలేదని, కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వొస్తున్న సునీతకి, ప్రహ్లాద్ ఎదురయ్యాడు దారిమధ్యలో, కారు టైరు పంక్చరవడంవల్ల, రావడం ఆలస్యమైందన్నాడు.

ప్రహ్లాద్‌ని చూడగానే క్షణంలో సునీత బాధ మాయమయింది. జీవితంలో తనకోసం ఎదురుచూసేవారొక్కరయినా ఉన్నారన్న విషయం, తనకెంతో తృప్తినిచ్చింది। కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఇల్లు చేరుకున్నారు.

సునీత ప్రహ్లాద్‌తో రావడం, జయ భరించలేకపోయింది। కనీసం అతన్ని పలకరించకపోగా, నిర్లక్ష్యంగా చూసింది. సునీత మనస్సు చివుక్కుమంది. తనే లోపలికి అహ్వానించింది.

తన గదిలోకి దారితీసిన సునీత, తన గదిలో ఏవేవో ఇతర వస్తువులుండడం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది

"జయా। ఈ సామాన్లన్నీ ఎవరివి? నా అల్మారా, నా మంచం, నా టేబిలూ అవ్వీ ఏవీ?" అడిగింది సునీత.

"ఏ వస్తువులు, నువ్వు లేవు కదా అని, అవతల అవుటుహావుస్‌లో పెట్టించి, ఈ గదిని, ఇద్దరు కాలేజ్ స్టూడెంట్స్, 'బావ్‌లర్స్'కి అద్దెకిచ్చాం. వాళ్ళు హోటల్‌లో తిని కాలేజీకెళ్లొచ్చి, ఊరికే ఇక్కడ పడుకుంటారు. అనవసరంగా ఈ గది ఖాళీగా ఎందుకుంచాల్లని, మీ తమ్ముడే ఈ పని చేశారు. గుక్క తిప్పుకోకుండా, పాఠం అప్పజెప్పినట్లు చెప్పింది జయ.

సునీత మనస్సు చివుక్కుమంది "పోనీ తను లేనప్పుడు అద్దెకిచ్చినా, తనొస్తున్నానని తెలిసినప్పుడయినా ఖాళీ చెయ్యమనొచ్చుకదా।" అనుకుంది, కానీ అమాటే పైకి అనలేకపోయింది సామానంతా ఒక మూలగాపెట్టి, జయ అందించిన కాఫీ కప్పునందుకుని, "జయా। మరోకప్పు ప్రహ్లాదుకి కూడా ఇవ్వు" అంది. అయిష్టంగానే వెళ్ళి మరోకప్పు కాఫీ తీసుకునొచ్చి ప్రహ్లాద్ కిచ్చింది

కాఫీతాగాక, సునీత తను తెచ్చిని సూట్‌కేస్‌లు తెరిచింది. అందులోంచి, ఒక చక్కని బ్లూ టీషర్టు, ఉలెన్ పాంటు పీసూ, టూ ఇన్‌వన్ చక్కటి టేప్‌రికా

ర్టరూ తీసి ప్రహ్లాద్ కిచ్చింది. జయ ఆబోలా మొహంపెట్టింది. అటువంటిదే తీసి, "ఇవి మధూకీ," కొన్ని డ్రెస్‌ తీసి 'పిల్లల'కనీ, కొన్ని చీరలు, 'జయ కోసం,' తను తెచ్చినవన్నీ చూపించి, జయకిచ్చింది.

మరికాస్సేపు కూర్చుని, ప్రహ్లాద్ సాయంత్రం కలుస్తానని హోటల్‌కెళ్ళిపోయాడు.

"ఫోంచేసి వెళ్ళమని చెప్పాలనిపించినా, జయ పిలవనందువల్ల, సునీతి చెప్పలేకపోయింది.

హోటల్ సరోవర్, రూం. నెంబరు 109 అని చెప్పి ప్రహ్లాద్ వెళ్ళిపోయాడు.

"అతన్నిక్కడే ఫోంచెయ్యమంటే పోయేది" అంది నెమ్మదిగా సునీతి.

"మ తమ్ముడొప్పుకోరు" ఖచ్చితంగా అంది జయ.

సునీతికి ఆత్మాభిమానం దెబ్బతిన్నట్టనిపించింది. అంటే ఆ ఇంట్లో, తన తమ్ముడికీ, మరదలుకీ ఇష్టంలేనిది, వాళ్ల అనుమతిలేకుండా, తను ఏ పనీ చెయ్యకూడదన్నమాట. చివరికి, ఒక మనిషిని భోజనానికి పిలిచే హక్కుకూడా తనకి లేదన్నమాట!

"వాడేమిటి ఒప్పుకునేది? నా కన్న చిన్నవాడు, వాడి పర్మిషన్ కావాలా నాకు" అంది మామూలుగానే సునీతి.

ఆ మాటలకి జయ శివమెత్తినదానిలా అరిచింది. "చిన్నవారయితేనేం? బుద్ధిలో పెద్దవారే!" అంటూ.

ఇద్దరిమధ్యా మాటామాటా పెరిగింది. అనుకోకుండా, మధ్యాహ్ననికే, కేంపు నుండి తిరిగొచ్చిన మధూ, ఈ గొడవంతా చూసి విసుక్కున్నాడు. "అక్కా! దానికి బుద్ధిలేకపోతే, నువ్వు నోరు మూసుకోవాలదూ" అనేటప్పటికి సునీతికి కళ్ళుతిరిగినంత పనయింది. జయముందు మధూ అట్లా మాట్లాడడం అవమాన మనిపించింది. తనకి తెలీకుండానే కళ్ళంట నీళ్ళు జలజలా రాలాయి.

ఏదో అందరూ, ఎంగిలిపడి లేచారు. మధూ, జయా,పిల్లలూ, ఎవరి ధోరణిలో వాళ్ళున్నారు కానీ, అభిమానంగా సునీతిని పలకరించేవాళ్ళే కరువయ్యారు.

ఏడ్చిఏడ్చి అలసిపోయిన సునీతి, ఏదో నిర్ణయానికొచ్చినదానిలా, లేచి మొహం కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకుని తయారైంది.

"నేనలా బయటికెళ్ళొస్తాను" అంది ముక్తసరిగా.

"ఎక్కడికి? ప్రహ్లాద్ దగ్గరికేనా?" కటువుగావుంది మధూ కంఠం.

"అవును." నిశ్చలంగా అంది సునీతి.

"ఎందుకు?"

ఒక్క నిమిషం సునీతికి ఏం చెప్పాలో తెలీలేదు.

"మనశ్శాంతికోసం" అంది.

"అదిక్కడ లేదా?"

"లేదు గనకనే" అంటూ సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా వెళ్ళిపోయింది సునీతి.

జరిగిందంతా విని ఎంతో బాధపడ్డాడు ప్రహ్లాద్.

"నీతీ! ఇప్పటికయినా మించిపోయిందిలేదు. మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం! నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుని ఎవ్వరూ నోరెత్తకుండా చేస్తాము" అన్నాడు ప్రహ్లాద్.

"ప్రహ్లా! ఈ వయస్సులో మనం పెళ్ళిచేసుకుంటే నవ్వుతారేమో!" అమాయకంగా అంది సునీతి.

ప్రహ్లాద్ పకపకా నవ్వాడు. "నీతీ! వయస్సు పెరుగుతూంటేనే, తోడు అవసరం. యౌవనంలో తోడుకంటే ఉద్రేకం ఎక్కువ. అయినా, నీకు నలభై దాటినా, పెళ్ళిచేసుకోవడానికి. నేను సిద్ధపడ్డాక ఎవరో నవ్వితే మనకేం!"

సునీతి మనస్సు ఆనందంతో తేలిపోయింది! ప్రహ్లాద్ దేముడిలా అనిపించాడు. అతని చెంత శేషజీవితం గడపడం తప్ప వేరే పరమార్థం లేదనుకుంది. పైగా తను ఎవరికోసం త్యాగం చెయ్యాలి?' అనిపించింది. వెంటనే "సరే" నంది.

ప్రహ్లాద్ ఉబ్బి తబ్బిబ్బయ్యాడు! ఆ నిమిషంలో రెండు మనసులూ ఏకమై ఆనందంలో తేలిపోయాయి.

•   •   •

రిజిష్ట్రార్ ఆఫీసులో ప్రహ్లాద్, సునీతి నోటీసిచ్చారని మధూ ద్వారా తెలుసుకున్న రవి సునీతికి లాయర్ నోటీసు పంపించాడు.

"తనకి సునీతికి విడాకులు జరగలేదు కాబట్టి, లా ప్రకారం ఆమె ఇంకా తనకు భార్యేననీ, అప్పుడు ఆమెకి మతిస్థిమితం లేకపోవడం వల్ల, తను మరో పెళ్ళి చేసుకోవలసి వచ్చిందనీ, ఇప్పుడు, బాగు పడింది కనుక, భార్యగా తాను అంగీకరించడానికి సిద్ధమేననీ" అందులో వుంది.

అది చదివిన సునీతి కుప్పలా కూలిపోయింది. తల్లిదండ్రుల మాటప్రకారం. రచ్చకెక్కడం ఇష్టంలేక, తను కోర్టుకెళ్ళి విడాకు లడగలేదు. పైగా, రవి మళ్ళి పెళ్ళిచేసుకున్నాక, తన పెళ్ళికి వారు పెట్టిన నగలూ, బట్టలూ కూడా తిరిగి పంపించేసింది.

ఇన్నాళ్ళూ లేని అభ్యంతరం ఇప్పుడు తను ప్రహ్లాద్‌ని చేసుకుంటున్నానంటే పంపిన నోటీసుకి అర్థమేమిటో బోధపడలేదు కాస్సేపు. తరవాత తెలిసింది ఇది మధూ, రవీ అందరూ కలిసి పన్నిన కుట్ర అని! తనని భయపెట్టి తన దగ్గర డబ్బు లాగడానికి పన్నిన కుట్ర అని! వెంటనే బుర్ర కేవలం ఒక ఆడదానిలా కాక, ఒక లాయరులా ఆలోచించడం మొదలుపెట్టింది. కౌంటరు నోటీసు పంపించింది, అసలు తనకు మతిస్థిమితం

లేదని, ఎలా, ఎప్పుడు ఎవరు ఋజువు చేశారనీ. కోర్టుద్వారా ఆ విషయాలు ఋజువై, విడాకులు లేనిదే, తాను ఎలా పెళ్ళిచేసుకుని ముగ్గురు పిల్లలకి తండ్రి కూడా అయ్యాడనీ"...వగైరా.. వగైరా పాయింట్లతో.

తనకి తెలుసు న్యాయం తనవైపే వుందనీ, ధర్మం గెలుస్తుందనీ! తేలికపడ్డ మనసుతో, వెళ్ళి అద్దం చూసుకుంది. అక్కడక్కడా వున్న తెల్లవెంట్రుకలు, తనని పరిహసిస్తున్నట్టనిపించింది! కంటి కింద ఏర్పడ్డ చారలు, తనకేసి చూసి చిరునవ్వు నవ్వుతూన్నట్టనిపించింది! మనసుమాత్రం. పురివిప్పిన మయూరిలా, నాట్యంచేసింది, భవిష్యత్ దర్శనం చేసుకుంటూ! అంతలోనే 'భయం', హృదయాన్ని కలవరపెట్టింది. 'సమాజం హర్షిస్తుందా? నేను చేసింది న్యాయమని నమ్ముతుందా? స్త్రీకో న్యాయం, పురుషుడికో న్యాయం విధించిన ఈ సంఘం, కోర్టు తీర్పుచెప్పి న్యాయం చేకూర్చినా, దాన్ని గౌరవిస్తుందా?

అసలు ఏది న్యాయం? ఏది ధర్మం?

ఈ చదరంగంలో తప్పెవరిది? ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానం దొరకక తల పట్టుకుని కూర్చుంది సునీతి! కాదు— న్యాయవాది సునీతిదేవి!